

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 485/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Hancom, Hruštiny 602, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 6 Co 213/2017 z 25. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 30. januára

2018 sa [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 213/2017 z 25. októbra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) 5. augusta 2011 sa sťažovateľ domáhal proti žalovanému [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“) vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov bez právneho dôvodu za obdobie od 5. augusta 2009 do 31. decembra 2010. Bezdôvodné obohatenie vyčíslil sumou 8 714,54 €, ktorá vychádzala zo znaleckých posudkov vyhotovených na žiadosť sťažovateľa. Okresný súd rozsudkom č. k. 2 C 32/2012-255 z 19. júna 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobe čiastočne vyhovel, keď uložil žalovanému povinnosť uhradiť sťažovateľovi istinu vo výške 101,96 € s príslušným úrokom z omeškania. Vo zvyšnej časti okresný súd žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že žiadnej zo strán nárok na jej náhradu nepriznal. Proti rozsudku okresného súdu žalovaný podal odvolanie.

3. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodnutie okresného súdu vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovanému priznal nárok na ich náhradu, a to pokiaľ ide o prvoinštančné konanie v rozsahu 96,47 %, a pokiaľ ide o odvolacie konanie v rozsahu 95,22 %. Na zdôvodnenie svojho rozhodnutia v podstatnom uviedol, že okresný súd síce vo veci správne aplikoval § 255 ods. 2 CSP, avšak jeho následný postup nebol správny, pokiaľ sa nezaoberal čistým úspechom jednotlivých procesných strán. Podľa jeho názoru *„žalobca mal vo veci úspech vo výške 1,77 % a jeho neúspech (ktorý zodpovedá úspechu žalovaného v konaní) predstavoval výšku 98,24 %. Za danej situácie čistý úspech žalovaného v konaní predstavuje výšku 96,47 %, ktorý predstavuje rozdiel úspechu žalovaného 98,24 Eur po odpočítaní úspechu žalobcu v konaní vo výške 1,77 % (vychádzajúc zo žalovanej istiny priznanej súdom vo výške 101,96 Eur a úrokov z omeškania z tejto sumy vo výške 9,5 % ročne počítaným od 02.02.2012 do 19.06.2017,*

kedy bol vyhlásený rozsudok okresného súdu). Celkom táto suma predstavuje čiastku 154,07 Eur.“. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému ako prevažne úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 95,22 % proti sťažovateľovi, ktorý v tomto štádiu konania nemal úspech.

4. Sťažovateľ s rozhodnutím krajského súdu nesúhlasí a námietkami sústredenými v ústavnej sťažnosti sa snaží spochybnit' jeho správnosť. Je presvedčený, že napadnuté uznesenie je arbitrárne, pretože krajský súd svoje rozhodnutie založil na takej aplikácii právnej normy, ktorá popiera jej účel a pravidlá ústavne konformného výkladu, ako aj preto, že svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil.

5. Podľa sťažovateľa bolo správne rozhodnutie okresného súdu, ak s poukazom na § 255 ods. 2 CSP nepriznal nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán. Znenie tohto ustanovenia totiž predpokladá, že aj čiastočný úspech strany (bez ohľadu na to, v akej miere) môže znamenať, že právo na náhradu trov konania nebude mať žiadna zo strán (a teda ani žalovaný). Ďalej tvrdí, že pri zásade úspechu *„je možné priznanie náhrady trov konania v plnej výške v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške, a to práve za situácie, keď súd v merite veci rozhoduje podľa vlastnej úvahy. Tak tomu bolo aj v rozhodnutí okresného súdu. Okresný súd svojou úvahou určil výšku bezdôvodného obohatenia a priznal mi istinu vo výške 101,96 €, nie v požadovanej výške. S poukazom na citáciu v ods. 15 mne ako žalobcovi mohol súd priznať náhradu trov konania. Nie však žalovanému, lebo súd žalovanému nepriznal v merite veci nič (Nerozhodoval o žalobnom návrhu žalovanému alebo o mojom návrhu).“.*

6. Zároveň sťažovateľ namieta, že pri rozhodovaní podľa pomeru úspechu sa neskúma správanie sporových strán, tak ako to podľa jeho názoru nesprávne urobil krajský súd, aplikujúc § 257 CSP. V tomto smere tvrdí, že okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, nie podľa § 257 CSP, a keďže o možnosti aplikácie § 257 CSP ho krajský súd vopred neinformoval a nemohol sa k nej vyjadriť, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. K tomu dodáva, že nie je možné stotožňovať rozhodnutie

podľa § 255 ods. 2 CSP a podľa § 257 CSP, pretože každé vychádza z iných predpokladov. Tým, že krajský súd hodnotil správanie iba jednej zo strán sporu, t. j. sťažovateľa, ktorého výsledkom bolo vylúčenie aplikácie § 257 CSP, porušil právo sťažovateľa na rovnosť strán. Keďže krajský súd sa nezaoberal zavinením žalovaného na vzniku sporu, je jeho rozhodnutie nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

7. Sťažovateľ napokon uzatvára, že uvedené námietky sa v celom rozsahu vzťahujú aj na výrok krajského súdu o nároku na náhradu trov odvolacieho konania. Správnosť percentuálneho vyčíslenia trov sťažovateľ nenamietal.

8. V závere sťažovateľ od ústavného súdu žiada priznať finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 €, ktoré odôvodňuje takto: *„... napadnuté rozhodnutia ma poškodzuje, keď je negatívnym signálom o tom, že osoba, ktorá vedome vstúpi do užívania pozemkov, na ktoré nemá právny titul, a ktorý ani nemá záujem dohodou získať, má v konečnom dôsledku výhodnejšie právne postavenie ako vlastník, ktorý je tvrdošijným postojom neoprávneného užívateľa prinútený k tomu, aby sa svojho práva domáhal časovou náročnou súdnou cestou. Aj keď súd vyslovil dôvodnosť žalobou uplatneného nároku, som postihnutý aplikáciou právnej normy v rozpore s dobrými mravmi, keď mám zaplatiť žalovanému náhradu trov konania, ktoré sám svojim prístupom spôsobil. Takéto nezákonné súdne rozhodnutie neplní ani výchovnú a ani prevenčnú funkciu a spochybňuje základné právne inštitúty a dôveryhodnosť v spravodlivé a zákonné rozhodovanie.“*

9. Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 ods. 2 protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesení Krajského súdu v Žiline 6Co/213/2017 zo dňa 25.10.2017 vo výroku, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Žilina 2C/32/2012-255 zo dňa

19.06.2017 vo výroku o trovách konania tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 96,47 %, a ktorým vyslovil výrok, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 95,22 %, porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Žiline 6Co/213/2017 zo dňa 25.10.2017, výrok, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Žilina 2C/32/2012-255 zo dňa 19.06.2017 vo výroku o trovách konania, a ktorým vyslovil výrok, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 95,22 %, zrušuje a vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 2.000,00 € (slovom: dvetisíc eur), ktoré je Krajský súd v Žiline povinný zaplatiť sťažovateľovi do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania tvoriaca trovy právneho zastúpenia v sume 390,50 €, ktorú je Krajský súd v Žiline povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

17. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

18. Podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

19. Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

20. Podľa čl. 1 ods. 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12“) nikto nesmie byť diskriminovaný akýmkoľvek verejným orgánom z akýchkoľvek dôvodov, najmä ako sú dôvody uvedené v odseku 1.

21. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a podľa protokolu č. 12 napadnutým uznesením, ktorým bol žalovanému vzhľadom na jeho prevažujúci úspech v konaní priznaný nárok na náhradu trov konania oproti (menej úspešnému) sťažovateľovi. Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu v otázke priznaného nároku na náhradu trov konania, námietka nesprávnej aplikácie a interpretácie právnej normy a nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia, v dôsledku čoho považuje toto rozhodnutie za arbitrárne a nepreskúmateľné.

22. Ústavný súd uvádza, že rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Európsky súd pre ľudské práva vo veci *Robins c. Spojené kráľovstvo* z 23. 9. 1997).

23. Na druhej strane ústavný súd vyslovil, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov. V tom sú vyjadrené atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, I. ÚS 119/2012, III. ÚS 151/2013 a pod.).

24. Uvedené stabilné právne názory ústavného súdu korešpondujú i širšiemu poňatiu jeho „prieskumného“ vzťahu k všeobecným súdom. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

25. Sťažovateľ v prospech svojho sťažnostného petitu prednáša v zásade dve námietky. Prvá sa týka aplikácie § 255 ods. 2 CSP. Sťažovateľ nerozumie, prečo nebolo možné v jeho veci rozhodnúť tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Druhá námietka je nasmerovaná proti nedôslednej aplikácii § 257 CSP. Krajskému súdu v tomto smere vyčíta, že mu neumožnil vyjadriť sa k novej aplikácii tohto ustanovenia,

ako aj to, že pri jeho aplikácii krajský súd posudzoval len správanie sťažovateľa a nevyhodnotil ho v kontexte so správaním žalovaného.

26. Pre účely overenia opodstatnenosti prvej sťažnostnej námietky vznesenej sťažovateľom sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„Ustanovenie § 255 ods. 1 CSP vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok sporu, podľa ktorej strana má právo na náhradu trov konania v pomere zodpovedajúcim jeho úspechu v konaní. Úspech v konaní treba chápať v závislosti od výsledku súdneho sporu, pričom pod úspechom treba rozumieť úspech v zmysle procesného výsledku. Procesný úspech v plnom rozsahu na strane žalobcu znamená stav, pri ktorom súd v plnom rozsahu vyhovie jeho žalobe vo veci samej a vydá rozsudok v súlade s navrhovaným petitom. Plný úspech na strane žalovaného je stav, pri ktorom súd žalobu v celom rozsahu zamietne (§ 255 ods. 1 CSP). V prípade, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

... Preskúmaním spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobca sa svojou žalobou zo dňa 05.08.2011 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu vo výške 8.714,54 Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Súčasne žiadal, aby súd zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vzniknú... okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 101,96 Eur s úrokom z omeškania 9,50 % ročne zo sumy 101.96 Eur od 02.02.2012 do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol.

Aby čiastočný úspech v spore založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, je potrebné, aby to bol prevažujúci úspech, t.j. aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch strán sporu zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažnom úspechu jednej zo strán sporu vo veci. Úspech strany, ktorej vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu strany, ktorej vzniká právo na náhradu trov a výsledok (t.j. ich matematický rozdiel) zakladá nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva.

Vychádzajúc z uvedeného žalobca mal vo veci úspech vo výške 1,77 % a jeho neúspech (ktorý zodpovedá úspechu žalovaného v konaní) predstavoval výšku 98,24 %. Za danej situácie čistý úspech žalovaného v konaní predstavuje výšku 96,47 %, ktorý predstavuje rozdiel úspechu žalovaného 98,24 Eur po odpočítaní úspechu žalobcu v konaní vo výške 1,77 % (vychádzajúc zo žalovanej istiny priznanej súdom vo výške 101,96 Eur a úrokov z omeškania z tejto sumy vo výške 9,5 % ročne počítaným od 02.02.2012 do 19.06.2017, kedy bol vyhlásený rozsudok okresného súdu). Celkom táto suma predstavuje čiastku 154,07 Eur.

Keďže žalovaný mal čistý úspech v spore 96,47 %, odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania tak, že rozhodol o nároku žalovaného na náhradu trov prvoinštančného konania postupom podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP v uvedenej výške. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).“

27. Odôvodnenie napadnutého uznesenia dáva podľa názoru ústavného súdu dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa krajský súd spravoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania, keď aplikujúc zásadu úspechu v konaní, považoval za rozhodujúci pomer úspechu strán vo veci. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana sporu, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov oproti protistrane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak však strana sporu nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. obe strany sporu (žalobca aj žalovaný) sú sčasti úspešné a sčasti neúspešné. Účinná právna úprava v tomto smere inštruuje, že ak mala strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov pomerne rozdelí, prípadne sa vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

28. Situácia, pri ktorej by išlo o zásadne rovnaký čiastkový úspech oboch strán (t. j. aj približne rovnaký neúspech), by mohla viesť k záveru o tom, že žiadna zo strán nebude

mať nárok na náhradu trov konania. O taký prípad však vo veci sťažovateľa nešlo. Práve naopak, po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostala suma opodstatňujúca záver o prevažujúcom úspechu žalovaného (z pôvodne žalovanej sumy 8 714,54 € bolo žalobe vyhovené len v časti 101,96 €). Úspech strán po ich vzájomnom vyvážení v danom spore evidentne nebol rovnaký (ani približne), a to bol dôvod, prečo krajský súd v danom prípade nevyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Napadnuté rozhodnutie tak bolo principiálne správne založené na pomere úspechu strán sporu vo veci. S prihliadnutím na citovanú časť uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že jeho závery považuje za ústavne udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Z napadnutého uznesenia nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Prvú námietku sťažovateľa preto ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

29. Vo vzťahu k druhej sťažnostnej námietke ústavný súd z obsahu napadnutého uznesenia zistil, prečo pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania krajský súd neaplikoval § 257 CSP, ktorý zohľadňuje dôvody hodné osobitného zreteľa, a prečo sa nestotožnil s názorom sťažovateľa, že tieto dôvody existujú. Krajský súd vo vzťahu k nastoleným otázkam uviedol: *„Len pre úplnosť odvolací súd k argumentácii žalobcu uvádza, že Civilný sporový poriadok vo svojom ust. § 257 upravuje možnosť súdu výnimočne nepriznať náhradu trov konania strane, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Východiskom pre ich hodnotenie je pomerne bohatá judikatúra súdov k ust. § 150 ods. 1 O.s.p... Vychádzajúc zo skutkových okolností prejednávanej veci popísaných vyššie je však zrejmé, že v danom prípade neboli dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd nemal žalovanému prevažne úspešnému v tomto konaní nepriznať náhradu trov konania. Správanie žalobcu v tomto konaní nie je takým, ktoré by opodstatňovalo aplikáciu ust. § 257 na prejednávanú vec. Žalobca už z iného právoplatne skončeného súdneho konania mal vedomosť o čiastke, ktorá by zodpovedala bezdôvodnému obohateniu žalovaného v tomto konaní (1,54 Eur/m² za rok), no napriek tomu sa žalobou domáhal od žalovaného jeho vydania v podstatne vyššej sume, a ani po akceptácii takejto sumy, nepristúpil k čiastočnému späťvzatiu žaloby. Za výsledok tohto sporu preto žalobca nesie*

zodpovednosť v podobe povinnosti nahradiť trovy svojej procesnej protistrane prevažne úspešnej v konaní.“ Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd týmto reagoval na argumentáciu sťažovateľa uplatnenú v odvolacom konaní, a preto neobstojí námietka sťažovateľa o tom, že sa k nožnej aplikácii tohto ustanovenia nemal možnosť vyjadriť. K tomu ústavný súd dodáva, že aplikácia §257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Krajský súd usúdil, že vo veci sťažovateľa o taký prípad nejde. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia pritom najprv skúmal, či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by mal uplatniť výnimku zo zásady úspechu (najmä na strane sťažovateľa, ktorého mala zaťažovať povinnosť úhrady trov konania), a následne ozrejmil, prečo v danom prípade túto výnimku neaplikoval (iniciátorom sporu bol sťažovateľ, tento zotrval na nadhodnotenom uplatnenom nároku, hoci z iného právoplatne skončeného súdneho konania mal vedomosť o čiastke zodpovedajúcej bezdôvodnému obohateniu, následne bol v konaní z väčšej časti neúspešný). Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod spochybňovať správnosť aplikácie § 257 CSP a v nadväznosti naň i celkový záver krajského súdu o nároku na náhradu trov (prvostupňového i odvolacieho) konania.

30. Keďže uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09, I. ÚS 604/2017) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

31. S ohľadom na tieto závery tak ústavný súd k obom námietkam spoločne uvádza, že pri predbežnom prerokovaní nezistil existenciu takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu vo výroku o trovách konania a právami, ktorých porušenie v ňom sťažovateľ videl, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o porušení označených práv, a preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne aj I. ÚS 604/2017, III. ÚS 690/2017, I. ÚS 337/2018, II. ÚS 442/2018).

32. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2018